

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, Iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 7. Vtrùm immensitas, ubiquitas, siue præsentia vbique ita sit
propria Dei, vt nulli possit creaturæ communicari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

cia physica creaturae physice superaddita vnicè præ cæteris accidentibus eius reddit eam necessariò præsentem actualiter in certo quodam spatio locali ex suppositione ipsius spatij; accidensque proinde creatura est à cæteris omnibus distinctum, diuersumque physice, ita immensitas, siue præsentia intrinseca Dei essentia metaphysice ipsius metaphysice superaddita; seu per rationem nostram vnicè præ cæteris intrinsecis attributis eius reddit Deum necessariò præsentem actualiter in omni omnino spatio locali, & consequenter in omni se ipsi spatio præsentè; attributumque proinde est ipsius Dei à cæteris omnibus distinctum, atque diuersum metaphysice, seu per rationem nostram. Contra quod certè singulariter, & absque idoneo fundamento opinatus est Smilingus.

157 Per qua omnia satis, superque videtur explicata manere quidditas, conceptusque proprius immensitatis Diuinae, atque etiam vbi-quitatis, siue præsentia vbiq; Dei. Quod erat intentum propositum in præsentè quæ-
sitione.

QVÆSTIO VII.

*Verùm immensitas, vbiq;itas, siue
præsentia vbiq; ita sit propria
Dei, vt nulli possit crea-
turæ communi-
cari.*

158 **S**uppono primò vt apud omnes certum, ex-
suo, quod daretur corpus quoad trinam di-
mensionem, atque adeò circumquaque infini-
tum, & consequenter occupans totum spatum
locale, omnemque subinde excogitabilem locum
imaginariam iuxta dicenda latè inferius disput.
13. illud vtiq; nec fore immensum, nec præ-
sens vbiq; ea immensitate, & vbiq;itate, de
qua tractamus: quia non per se totum, siue per
sui totius localem replicationem, prout ad vbi-
q;itatem, de qua agimus opus erat, sed per
suas partes, siue per suarum partium localem di-
stributionem esset vbiq; siue occupans omnem
locum. Quod aliud est genus vbiq;itatis val-
de diuersum. Est autem tale corpus possibile,
à Deoque proinde factibile de potentia absolu-
tà, ex dicendis disput. 13. citatà comper-
tum fiet.

159 **S**uppono secundò etiam vt certum apud
omnes, immensitatem, ac vbiq;itatem eà ratio-
ne, qua conuenit Deo per essentiam, & prorsus
necessariò, nullatenus vili creaturæ conuenire
posse; atque ita propriam Dei esse. Quia non
potest quidpiam conuenire creaturæ hoc ipso,
quod creatura est, aliter, quàm per participatio-
nem, & contingenter; utpote quæ vel suum ipsum
esse existentia aliunde, quàm ex Creatore, & ali-
ter, quàm contingenter, habere non potest, vt
est notissimum.

160 **S**uppono tertid etiam vt certum, si per par-
ticulam *vbiq;e* significetur duntaxat omnis lo-
cus realis, factà suppositione, quòd vnicus tan-
tum esset locus realis, ens in eo existens fore
vbiq;. Quo sensu dixit S. Tho. 1. par. quæst 8.
artic. 4. in corpore, sic granum milij esset vbi-
q;, supposito, quòd nullum aliud corpus ef-

set, Puta, vt conclusum in sua superficie,
extimà tanquam in loco. Nam aliàs adæqua-
tè sumptum, vt non diceretur granum milij
esse in se ipso proprie tanquam in loco; sic
neque diceretur proprie vt sic esse vbiq;. Quid-
quid sit de locutione impropria, vel minùs
propria,

Suppono quartò etiam vt certum, si per
particulam *vbiq;e* significetur duntaxat omnis
locus realis, possibilem esse creaturam, quæ per
sui totius localem replicationem supernaturaliter
saltem existat absolute vbiq; hoc est in omni
loco reali absolute existente, siue in toto Vniuer-
so. Quia nihil vetat poni à Deo aliquam crea-
turam saltem de potentia absoluta in toto Vniuer-
so per sui totius localem replicationem præsen-
tem, Quandoquidem de facto Angelus sic præ-
sens est etiam naturaliter in loco reali extenso, ta-
meti minore. Si enim Angelus de facto per sui
totius localem replicationem spatium extensum,
finitum replere potest potentia naturali, quid ni
possibile erit creatura aliqua, quæ possit pari-
ter replere quodlibet aliud spatium, quantumuis
maius, potentia saltem obedientiali, dummodò
illud etiam finitum sit? Certè creaturam huius-
modi nullam secum ferre contradictionem, ex
se videtur manifestum. Vnde planè sequitur,
possibile quoque esse creaturam, quæ per sui
totius localem replicationem supernaturaliter
saltem replere possit quoduis aliud spatium fini-
tum, quantumuis maius sit eo, quod replet Vni-
uersum. Vtrum autem sit possibile creaturæ,
quæ per sui totius localem replicationem possit
replere naturaliter quoduis spatium finitum,
quantumuis magnum. Necnon creatura, quæ
possit, & debeat replere illud essentialiter ex
suppositione, quòd existat, dubitationem habet in-
sequentibus dirimendam. Sicut etiam, an omnis
creatura potens per sui totius localem replicatio-
nem aliquod spatium finitum replere, eo ipso su-
pernaturaliter saltem possit replere quoduis aliud
finitum.

Suppono quintò etiam vt certum, nullam
creaturam de facto esse præsentem per se totam
in toto Vniuerso, & consequenter neque vbiq;
sumpto *vbiq;e* pro omni loco reali. Id quod
imprimis tenent Patres, qui ex illo Sap. 1. *Spi-
ritus Domini repleuit orbem terrarum*, colligunt,
Spiritus sanctum esse Deum, supponentes nul-
lam creaturam per sui localem replicationem
totum terrarum orbem replere, vt Spiritus sanctus
replet. Nullamque proinde per se totam in
toto orbe terrarum præsentem esse. Ita Am-
bros. lib. 1. de Spiritu sancto cap. 7. Hieron. & Ca-
siodor. in Psal. 138. Cyrilli. Alex. lib. 7. de Trinit.
Basil. lib. de Spiritu sancto cap. 22. Didim. lib. 1.
de Spiritu sancto. Fulgent. lib. ad Donatum.
cap. 8. Vigil. in disputat. Athanasij, Arij, & Sa-
belij, August. lib. 3. contra Maxim. cap. 21. & alij.
Deinde id ipsum constat ex Scripturà, & ex ra-
tione naturali, quatenus iuxta vtramque Angeli,
& enim rationales; quæ solæ creaturæ titulo spi-
ritualium possunt per sui replicationem spatium
extensum connaturaliter replere, in suis determi-
natis locis, & valde exiguis comparatione Vni-
uersi existunt, prout latius exponitur à Theologis
in tract. de Angelis.

His ita positis, tria dubia superflunt. Pri-
mum. An sit possibile, vt aliqua creatura su-
pernaturaliter, deque potentia Dei absoluta per
sui replicationem præsens ponatur in toto spa-
tio

tio locali circumquaque infinito, atque adeo ubique, sumpta hac particula pro omni loco imaginario. Secundum. An sit possibilis creatura, cui connaturaliter sit debitum, totum ipsum spatium locale, omnemque locum imaginarium per sui replicationem replere. Tertium. An sit possibilis creatura, cui sit essenziale replere per sui replicationem totum ipsum spatium locale, omnemque locum imaginarium, adeo, ut ex suppositione, quod existat, nullâ potentia possit in aliqua parte spatij, in aliquo ve loco imaginario præsens non esse.

164 Circa primum dubium, qui negant, possibile esse omne infinitum in actu, inferius disput. 13. referendi, consequenter debent negare, possibile esse, ut aliqua creatura in infinito spatio locali præsens ponatur per præsentiam in tot partes diuisibilem, quot sunt partes spatij: quia talis præsentia quoddam infinitum in actu esset, ut constat: imo & per præsentiam indiuisibilem in eisdem infinitis partibus spatij per sui replicationem extensam, quidquid in oppositum innuat Arriaga statim citandus. Quia, si semel repugnet præsentia per infinitas partes sui correspondens spatio locali infinito; potiori haud dubie iure repugnabit etiam præsentia per infinitas replicationes sui correspondens eidem infinito spatio. Affirmatiuam tamen sententiam censentem, possibile esse, ut creatura aliqua de potentia Dei absoluta in toto spatio locali circumquaque infinito per replicationem sui collocetur, mediâ saltem præsentia diuisibili in tot partes, quot talis spatij partes sunt, tenent Scot. in 4. distinct. 10. quæst. 2. artic. 3. Rossen. lib. 5. de Ver. Euch. cap. 33. Sot. lib. 4. Phys. quæst. 2. artic. 3. Gabr. in 1. distinct. 37. artic. 3. dub. 2. Valent. 1. par. quæst. 8. punct. 4. Ioseph. August. 1. par. quæst. 8. artic. 4. sine Recupit. lib. 4. de Deo quæst. 15. Arriaga disput. 14. Physic. sect. 6. & alij. Quam etiam sententiam consequenter; imo potiori iure tenere debent, qui putant possibilem esse creaturam ab æterno, & in æternum, in omnique proinde tempore imaginario vtrunque infinito durantem: quos etiam referemus infra disput. 13. Quiros vero tom. 1. de Deo in quæst. 8. artic. 4. S. Tho. mediâ via incedens arbitratur, posse creaturam obediencialiter in infinitis locis poni non tamen in omnibus possibilibus, seu imaginarijs. Circa secundum, & tertium dubium, qui negant, posse adhuc supernaturaliter poni creaturam replicatam in omni loco imaginario; consequenter negant, posse connaturaliter; potioreque iure, posse, & debere essentialiter. Quibus adde Recupitum supra. Oppositum tamen in utroque casu videtur sentire Arriaga supra, & alij.

Propositio 1.

165 Possibile est, ut aliqua creatura supernaturaliter saltem ponatur præsens per sui replicationem in toto spatio locali circumquaque infinito, atque adeo in omni loco imaginario, eoque sensu ubique.

Quia neque ex tali creaturâ, neque ex tali præsentia eius vlla sequitur contradictio. Maxime, si sermo sit de præsentia diuisibili ex parte spatij in tot infinitas partes, quot habet spatium

ipsum, & indiuisibili ex parte subiecti, cuiusmodi iuxta sententiam communem sunt de facto præsentia, quibus Angeli replicati ponuntur in spatijs extensis. Huiusmodi enim præsentiam infinitam circumquaque quoad extensionem esse possibilem, ex dicendis disput. 13. compertum fiet, ex dictisque etiam de quiditate spatij localis circumquaque infiniti disput. 5. quæst. 2. conitatur, quatenus ibi statutum est, illud in possibilitate sue capacitate huiusmodi præsentia consistere. Quod autem sit creatura possibilis obediencialiter capax talis præsentia, indubitabile sanè est. Imo verò, esse etiam possibilem præsentiam omnino indiuisibilem replentem per sui replicationem totum spatium locale, reddentemque subinde in eo toto pariter per replicationem præsentem creaturam etiam possibilem, cuius præsentia sit, ex dicendis proposit. 3. constabit. Præsens autem confirmatur præterea à paritate creaturæ potentis per durationem diuisibilem in tempore vtrunque infinito, atque adeo ab æterno, & in æternum durare, quam esse possibilem, ostendemus disput. 13. citatâ.

Propositio 2.

Possibilis est creatura, cui debitum sit 166 connaturaliter, esse per sui replicationem præsentem in toto spatio locali circumquaque infinito, atque adeo in omni loco imaginario, eoque sensu ubique.

Probatum primò, Quia possibilis est creatura, cui sit id ipsum essentialiter debitum iuxta dicenda proposit. 3. Quod autem alicui creaturæ debitum essentialiter est, eo ipso est ipsi debitum potiore iure connaturaliter, ut est notissimum. Secundò. Quia possibilis est citra dubium talis multitudo infinita creaturarum, qualis sufficeret ad replendum totum spatium locale per præsentias connaturaliter debitas, & replicatas ipsarum diuersis partibus talis spatij correspondentes. Sed etiam est possibilis vna creatura illis omnibus infinitis æquiualens quoad suam essentiam, & perfectionem, exigensque subinde connaturaliter tantam præsentia localis extensionem, quantum omnes illa simul sumpta, ut apparebit ex generali doctrinâ tradendâ disput. 13. Ergo possibilis est creatura, cui connaturaliter sit debita præsentia replicatiua ipsius replens totum spatium locale. Tertio probatur. Quia ex tali creaturâ nulla sequitur contradictio, ut ex solutione argumentorum eam contendentium, subiiciendorumque postmodum innotescet, Igitur est illa possibilis.

Propositio 3.

Possibilis est creatura, cui essentielle 167 sit, atque adeo penitus necessarium ex suppositione, quod existat, esse per sui replicationem præsentem in toto spatio locali circumquaque infinito, atque adeo in omni loco imaginario, eoque sensu ubique.

Etenim, supposito, quod est possibilis ubique

B s catio

cario, siue præsentia localis omnino indiuisibilis replens per sui replicationem, & suapte essentia spatium locale diuisibile, vt ex communi ostensum est supra disput. 5. quæst. 4. imo iuxta multorum opinionem huiusce generis sunt de facto præsentia Angelorum; imprimis non est, cur repugnet præsentia huius generis replens totius spatij localis, atque adeo cui tanquam cuidam creaturæ sit essenziale, esse præsentem in toto illo ex suppositione, quod existat. Vt enim intra genus præsentiarum diuisibilium suapte essentia correspondentium spatio locali extenso per suarum partium distributionem non solum sunt possibiles finitæ correspondentes spatij finito, sed etiam infinitæ tum partiales, tum totales correspondentes tum partibus in se infinitis spatij totalis, tum ipsi toti, iuxta doctrinam tradendam infra disput. 13. ita intra genus præsentiarum indiuisibilium suapte essentia correspondentium spatio locali extenso per sui totius replicationem non solum sunt censendæ possibiles finitæ suo modo correspondentes spatio finito, sed etiam suo modo infinitæ tum partiales, tum totales correspondentes tum partibus in se infinitis spatij totalis, tum ipsi toti, Nulla quippe videtur excogitabilis idonea ratio, cur in hoc genere secundo sint impossibiles præsentia suo modo infinitæ, quando in illo priori suo modo sunt, vt nunc supponimus ex dicendis disput. 13. citatâ.

368

Deinde, Quoniam possibilis est creaturæ substantialis, tum accidentalis, quæ per se ipsam absque superaddita præsentia spatij locali extenso essentialiter affixa sit iuxta doctrinam statutam disput. 5. quæst. 7. proposit. 4. idque vel per suarum partium distributionem, vel per sui totius replicationem. Quoniam item intra genus huiusmodi creaturarum penes diuisibilitatem spatij, cui per suarum partium distributionem suapte essentia correspondent, diuisibilium non solum huius correspondentes spatio finito, sed etiam infinitæ tum partiales, tum totales correspondentes tum partibus in se infinitis spatij totalis, tum ipsi toti possibiles asserendæ sunt iuxta doctrinam vniuersalem tradendam disput. 13. citatâ, quam modò supponimus, Consequens est, vt etiam intra alterum genus huiusmodi creaturarum per sui totius replicationem spatio extenso suapte essentia correspondentium non solum asserantur possibiles finitæ suo modo spatio finito correspondentes, sed etiam suo modo infinitæ tum partiales, tum totales correspondentes tum partibus in se infinitis spatij totalis, tum ipsi toti. Neque enim in his posterioribus specialis aliqua cernitur repugnantia ab illis prioribus aliena.

169

Præterea propositio nostra inde vniuersè probanda venit; quod ex creaturâ, de qua in ea est sermo, nulla sequitur contradictio, vt ex solutione argumentorum, quæ possunt contrariè poni, constabit; atque adeo talis creatura possibilis censenda est.

170

Verùm contra statutas propositiones, & præsertim contra secundam, & tertiam obijci potest primo, Immenstas attributum est proprium Dei impotens vllæ creaturæ communicari, vt vniuersim sentire videntur Theologi, & Patres. Sed creaturis, de quibus in propositionibus nostris est sermo, præsertim in secundâ, & tertâ, nihil deest, quominus essent immensæ: siquidem ex necessitate naturali, aut etiam essentiali

præsentibus vbique essent, si existerent, vt præsentis est Deus. Igitur eiuſmodi creaturæ chymaricæ sunt, & impossibiles, non verò possibiles, vt in dictis propositionibus asseruntur. Respondeo, immensitatem propriam Dei, & nullæ creaturæ communicabilem iuxta mentem Theologorum, & Patrum immensitatem esse per essentiam, & simpliciter necessariam, & tam eximie omnimodæque infinitudinis intra suum genus, vt ratione illius Deus non solum euadat præsentis toti spatio locali, quale quale illud iam iam est circumquaque infinitum, sed etiam ita sit intrinsicè constitutus, vt licet essent ita infinites infinitæ, & infinites infinitè maiora spatia localia, in illis omnibus Deus existeret præsentis. Quæ tria alienissima sunt ab immensitate, seu potius vbiquitate creabili in supra dictis creaturis, quas possibiles censemus, repertâ. Vbiquitas enim omnium illarum non per essentiam, sed per participationem est talis; subindeque absolutè non necessaria, sed contingens est; & licet habeat intra suum genus infinitatem quatenus ad totum spatium locale infinitè extensum porrigitur; sed infinites infinitè inferiorum infinitas immensitatis Dei, Nulla quippe possibilis creatura est adeo eximie, & perfectè infinitudine spectante ad genus vbiquitatis pollens, vt est pollens Diuina sublimitas iuxta iam dicta.

Secundo obijci potest. Præsentia vniuersæ cuiusque entis per replicationem sui in spatio extenso perfectio ipsius entis est; atque ita quando entis est debita aut connaturaliter, aut essentialiter, eo maiorem perfectionem arguit in essentia ipsius entis, quo maior illa est, maiori ve seu magis extenso spatio correspondet. Quocirca dicunt Theologi communiter in tract. de Angelis, quod perfectiores sunt Angeli quoad suam substantiam, seu essentiam, eo maiores ipsis præsentias locales, maioribus ve spatijs correspondentes connaturaliter debent. Ergo præsentia replicatiua correspondens spatio infinito arguit in ente, cui debetur seu naturaliter, seu essentialiter, essentiam infinitè perfectam. At essentia infinitè perfectæ nulli creaturæ potest competere; quia perfectio essentialis infinita solius Dei propria est. Ergo nulla est possibilis creatura, cui aut naturaliter, aut essentialiter debita sit præsentia replicatiua infinita correspondens toti spatio locali. Admissis reliquis, ad maiorem subsumptam dico, non repugnare creaturæ aliquod genus infinitudinis quoad perfectionem iusticiens, vt illi existenti esset debita aut naturaliter, aut etiam essentialiter præsentia infinitè extensa, de qua tractamus. Tametsi non sit possibilis creatura secundum essentiam, seu quoad essentiam infinita, prout apparebit ex dicendis infra disput. 13.

Quod si possibilis est creatura, quæ per sui totius replicationem possit replere connaturaliter totum spatium locale circumquaque infinitum, iuxta proposit. 2. necnon, quæ possit, & debeat replere illud essentialiter ex suppositione, quod existat, iuxta proposit. 3. Multo potiori iure erit possibilis creatura, quæ quoduis spatium finitum quantumuis magnum connaturaliter replere valeat per sui replicationem; necnon, quæ valeat, & debeat essentialiter ex suppositione, quod existat.

Vtrum autem omnis creatura potens per sui replicationem connaturaliter replere aliquod spatium finitum, eo ipso possit supernaturaliter quodlibet aliud siue finitum, siue infinitum replere, pendet

pendet ex resolutione eius quæstionis, qua inquitur, an creatura habens potentiam naturalem, ad aliquem effectum, eo ipso habeat inchoatam, siue obedientem ad quemlibet alium excogitabilem intra idem genus. Cuius quæstionis pars affirmatiua est probabilior, præsertim, si sermo sit, ut est in præsentibus, de potentia passiuâ, seu receptiuâ. Quo posito, dicendum erit, quemlibet Angelum eorum, qui de factis dantur, hoc ipso, quod habet potentiam naturalem ad replendum per sui replicationem aliquod spatium locale extensum, habere obedientem ad replendum quodlibet aliud: atque ita posse supernaturaliter collocari replicatum à Deo non solum in quouis alio spatio finito maiore, sed etiam in toto spatio locali circumquaque infinito.

174 Ex dictis inferitur; non bene negari à Quirōs possibilitatem obedientem creaturæ ad existendum in toto spatio locali in omnibusque locis imaginarijs, dum concedit illam ad existendum in aliquo spatio infinito, in aliquibusque infinitis imaginarijs locis. Semel enim concessâ possibilitate præsentis replicationis creaturæ in spatio locali infinito secundum unam, aut duas dimensiones, scilicet secundum longitudinem, aut secundum longitudinem, & latitudinem tantum, nulla idonea ratio adduci potest, ob quam negetur possibilitas præsentis replicationis creaturæ in toto spatio locali circumquaque infinito secundum omnes tres dimensiones nimirum longitudinem, latitudinem, & profunditatem. Ex se quippe videtur notum, ubi est possibilis duplex dimensio infinita, & triplicem possibilem esse. Triplex autem dimensio totum spatium locale, omniaque loca imaginaria repleat, siue adæquet, necesse est. In quo longè peius videtur peccare, Quirōs supponens aliquod spatium posse esse infinitum, etiam quoad trinam dimensionem, ultra quod adhuc restet plus, & plus in infinitum spatij totalis: sicut & posse aliquod tempus esse tum à parte ante, tum à parte post infinitum, ante quod, & post quod adhuc restet plus, & plus temporis, siue æternitatis totalis. Quo planè concedit possibile infinitum extensionis tum localis, tum temporalis inclusum terminis. Quod tamen esse manifestè impossibile, infra demonstrabitur à nobis disput. 13. Vbi etiam planè ostendemus, nullum posse esse spatium locale partiale infinitum quoad trinam dimensionem, sed quoad unam, aut duas dumtaxat. De quibus omnibus plura dicenda ibi videnda sunt.

QVÆSTIO VIII.

Virum Deus titulo sue immensitatis, aut alio intimè præsens esset creaturis; tamen si illa nullibi, siue in nullo spatio præsentis existere.

175 **A**N creaturæ possint existere absque omni præsentia locali, atque ita subinde esse existentes, ut nullibi, siue in nullo spatio locali præsentibus sint, sub controuersia est. Alij enim affirmant, & alij negant. Nosque sententiam negantem approbauimus, & probauimus supra

disput. 5. quæst. 8. Modò tamen ex hypothesi, quod iuxta sententiam affirmantem ita creaturæ existerent, ut in nullo spatio locali præsentibus essent, quærimus, an Deus nihilominus esset illis intimè præsens vel ratione sue immensitatis, vel alio titulo. Monceus in suis disputationibus Theologicis disput. 1. cap. vi. proponit quæstionem hanc, & responderet, Deum quidem ex tribus modis, quos nunc habet efficiendi in creaturis, scilicet per essentiam, potentiam, & præsentiam, iuxta dicta supra quæst. 6. duos posteriores habiturum in eo casu; primum verò non item. Fore enim tunc in creaturis per potentiam, quatenus in eis operaretur, & per præsentiam, quatenus eas intuituè videret, non verò per essentiam, quatenus per suam substantiam ipsis localiter non esset intimè præsens, Cui quoad hanc tertiam partem consentit Lynce: contradicit tamen Quicdo citati à nobis in illa quæst. 8. prout ibi notauimus.

Propositio 1.

Ex hypothesi, quod creaturæ existentes nullibi essent, Deus non esset illis intimè præsens per suam substantiam.

Hæc propositio ex dictis à nobis quæst. illa 8. probata manet, quatenus ibi à nobis probatum est, Deum per suam substantiam nulli creaturæ posse intimè præsentem esse, nisi in aliquo spatio locali eorum, in quibus ipse titulo immensi necessariò est, in quo ipsa quoque creatura præsens existat. Vnde manifestè conlequitur, ex hypothesi, quod creaturæ in nullo spatio locali existerent, fore, ut Deus per suam substantiam intimè illis præsens non esset.

Cæterum, quia suppositis principijs fidei in hac disput. statuis, cenfeo necessariò dicendum, nullam creaturam posse existere, cui Deus non sit intimè præsens per suam substantiam ratione sue immensitatis; consequenter cenfeo dictam hypothesim absolutè esse chymericam; atque adeò, illà positâ, necessariò sequi duo contradictoria: uti ex quibusuis alijs impossibilibus hypothesibus sequi solent. Itaque impossibile est, aliquam creaturam existere, & nullibi existere; ut in illa quæst. 8. statutum, atque probatum est. Vnde, factâ hypothesi, quod aliqua creatura existeret, & nullibi existeret, necessariò sequitur; Deum & fore intimè præsentem per suam substantiam tali creaturæ; quia nullum ens potest existere, cui Deus ratione sue immensitatis non sit per suam substantiam intimè præsens; & non fore; quia aliter, quàm in aliquo spatio locali, nulli alij enti potest esse Deus intimè præsens per suam substantiam ratione sue immensitatis. Sicut neque ratione sue æternitatis potest vili enti esse intimè præsens per suam substantiam aliter, quàm in aliquo tempore, iuxta ibi etiam dicta, & latius dicenda disput. 8.

Propositio 2.

Ex hypothesi, quod creaturæ existentes nullibi essent, Deus per potentiam & esset in illis, & simul non esset.

Esset quidem; quia non posset non esse.

Ba 2 præ-